

Sygn. akt VII K 5/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w O. VII Zamiejscowy Wydział Karny w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Krzywińska – Skoczylas

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Cierpucha

w obecności Prokuratora Ewa Majka - Sobolewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 roku, 16 października 2014 roku, 17 grudnia 2014 roku, 15 stycznia 2015 roku

sprawy **G. K. (1)**

syna B. i L. z domu P.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30 czerwca 2010r. w miejscowości B., pobił M. M. (1) zadając jej uderzenia rękami w twarz, dusząc oraz kopiąc po całym ciele w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, złamania nosa, stłuczenia głowy z utartą przytomności, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu ciała M. M. (1) na czas powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego wK. z dnia 14.05.2004r. sygn. akt III K 34/04 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24.10.2004r do 23.03.2007r.

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w dniu 01 lipca 2010 r. w S. groził zabójstwem będącej świadkiem w sprawie M. M. (1) w celu wywarcia na nią wpływu i skłonienia jej do odstąpienia od złożenia zawiadomienia w sprawie jej pobicia przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego wK.z dnia 14.05.2004r sygn. akt III K 34/04 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24.10.2004r. do 23.03.2007r.

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 04 października 2010r w S. dzwoniąc do M. M. (1) wypowiadał groźby karalne w jej kierunku, które to groźby wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K.z dnia 14.05.2004 sygn. akt III K 34/04 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24.10.2004r do 23.03.2007r.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **G. K. (1)** za winnego tego, że w dniu 30 czerwca 2010 roku, w miejscowości B. uderzając M. M. (1) w głowę, ściskając za szyję i dusząc, kopiąc i zadając uderzenia rękami po całym ciele spowodował u niej

obrażenia ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, złamania nosa, stłuczenia głowy z utartą przytomności, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **G. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, że dopuścił się go będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony tj. przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego **G. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, że dopuścił się go będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt I, II i III kary łączy i wymierza oskarżonemu **G. K. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. IV kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 05 października 2010 roku do dnia 06 października 2010 roku, tymczasowego aresztowania od dnia 26 września 2013 roku do dnia 29 października 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. (1) wynagrodzenie w kwocie 723,24 złote brutto tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 5/13

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przez pewien okres czasu oskarżony G. K. (1) i M. M. (1) byli tylko znajomymi. M. M. (1) zakochała się w nim, przed dniem 30 czerwca 2010 roku nie tworzyli jednak jeszcze pary, spotykali się od czasu do czasu. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że M. M. (1) obdarzyła go uczuciem.

W dniu 30 czerwca 2010 roku oskarżony, M. M. (1), D. O. (1) i D. P. (1) przebywali na terenie Ośrodka Sportu i Rekreacji w S. w B.. Około godziny 17:00 oskarżony uderzył pokrzywdzoną w tył głowy tak, że pokrzywdzona upadła. Następnie odwrócił ją na plecy, usiadł na niej i zaczął ją dusić, po czym wstał i kopnął M. M. (1) kilka razy w głowę, twarz, okolice nosa. Kiedy próbowała się podnieść, uderzał ją pięścią w głowę i bił po całym ciele. Oskarżony przestał bić pokrzywdzoną, gdy zobaczył, że jest mocno zakrwawiona. M. M. (1) wykorzystując jego nieuwagę, fakt iż rozmawiał przez telefon pobiegła do recepcji ośrodka, gdzie schroniła się przed nim. M. M. (1) była roztrzęsiona, płakała, zamknęła na klucz pomieszczenie, w którym znajdowała się wraz z pracownicą ośrodka (...). G. K. (2) pogotowie ratunkowe, które przewiozło M. M. (1) do (...) Centrum Medycznego. W czasie, gdy w recepcji znajdowała się pokrzywdzona, na zewnątrz przebywał D. O. (1), który krzyczał do niej, by nie mówiła Policji.

Dowód:

- zeznania świadka M. M. (1) k. 4-4v, k. 52-54, k. 78, k. 386v-387, częściowo k. 33-34, k. 38-40, k. 45,
- zeznania świadka D. O. (2) k. 25v-26, k. 45v-46, k. 356,
- zeznania świadka D. P. (2) częściowo, k. 30-31,
- zeznania świadka Ł. S., k. 49, 354-354v
- zeznania świadka G. K. (3), k. 62-63, k. 414v,
- wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 84, 288v-289
- zeznania świadka P. O. k. 100, k. 355v,
- zeznania świadka T. K. k. 104, k. 355v.

W wyniku pobicia M. M. (1) doznała obrażeń w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, złamania nosa oraz stłuczenia głowy z utratą przytomności. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na czas przekraczający 7 dni.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 19.
- zeznania świadka M. M. (1) k. 4-4v, k. 52-54, k. 78, k. 386v-387

W dniu 1 lipca 2010 roku, około godz. 15:30 do Baru (...), gdzie przebywała pokrzywdzona M. M. (2) oskarżony G. K. (1). Zaproponował jej wówczas pieniądze, by nie wносиła przeciwko niemu oskarżenia. M. M. (1) nie zgodziła się, wówczas oskarżony zagroził jej, że jeżeli nie wycofa sprawy to ją zabije.

Dowód:

- zeznania świadka M. M. (1) k. 4-4v, k. 52-54, k. 78, k. 386v-387,
- wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 84.

W dniu 4 października 2010 roku o godzinie 09:03 oskarżony, korzystając z numeru 665 957 131, nawiązał połączenie z numerem 790 487 309 użytkowanym przez pokrzywdzoną M. M. (1). W rozmowie oskarżony zapytał pokrzywdzoną, czy zamierza wrócić do domu. Pokrzywdzona oświadczyła, że nie zamierza. Wówczas oskarżony wypowiedział do niej słowa „zabiję cię, szmato, suko”. Pokrzywdzona, obawiając się spełnienia kierowanej wobec niej groźby, natychmiast zgłosiła się na Policję.

Dowód:

- zeznania świadka M. M. (1) k. 52-54, k. 78, k. 386v-387,
- protokół oględzin, k. 56-57,
- wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 85.

Oskarżony G. K. (1) czynów z art. 245 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k., czynu z art. 157 § 1 k.k. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanym w art. 64 § 2 k.k. będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we W. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04, którym to połączono oskarżonemu kary orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, którym został skazany za przestępstwo z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k., z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 245 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, którym został skazany za przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03, którym został skazany za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresie od dnia 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony.

Dowód:

- dane o karalności k. 227-229,
- wyrok Sądu Okręgowego w K. k. 66-68.

Oskarżony ma 46 lat, jest kawalerem, ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest malarzem-gipsiarzem, ma dwoje dzieci w wieku 12 i 14 lat, na rzecz których jest zobowiązany do łożenia świadczeń alimentacyjnych. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Oskarżony był 12-krotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa z art. 208 d.k.k., z art. 235 d.k.k., z art. 236 d.k.k., z art. 234 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k., z art. 156 § 2 d.k.k. w zw. z art. 59 § 1 d.k.k., z art. 182 § 1 d.k.k. w zw. z art. 59 § 1 d.k.k., z art. 12 § 1 d.k.k. w zw. z art. 215 § 1 d.k.k., z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 i art. 56 § 1 d.k.k., z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 k.k., z art. 288 § 1 k.k., z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k., z art. 190 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k., z art. 157 § 2 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., dwukrotnie za kradzież, stosownie do zapisu sekcji 1 TheftAct 1968, za kradzież stosownie do zapisu sekcji 25 TheftAct 1968.

Dowód:

- dane osobopoznawcze, k. 71-72, k. 288v,
- dane o karalności k. 64-65, k. 227-229,
- wyrok Sądu Okręgowego w K., k. 66-68.

Oskarżony G. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Przesłuchany po raz pierwszy wskazał, że pokrzywdzoną zna z widzenia, widział ją jeden raz, gdy odwiedziła go w mieszkaniu w K. chcąc się upewnić, czy to on ją pobił w B.. Oskarżony zaprzeczył by miał pobić pokrzywdzoną, grozić jej, podał, że zna jej numer telefonu, nie potrafił jednak wskazać, czy kiedykolwiek do niej dzwonił. Oskarżony podał, iż nie pamięta również, czy w dniu 30 czerwca 2010 roku przebywał na terenie OSiR w B. oraz czy w dniu 1 lipca 2010 roku był w barze (...).

Podczas konfrontacji z M. M. (1) oskarżony wskazał, że dobrze zna pokrzywdzoną i że tworzyli związek, wtedy często do niej dzwonił. Oskarżony zaprzeczył, by miał pobić M. M. (1), bądź jej grozić.

Przesłuchany ponownie oskarżony wskazał, że od dłuższego czasu dobrze zna pokrzywdzoną, w maju 2010 roku ich znajomość się pogłębiła, w lipcu 2010 roku zamieszkali razem. Oskarżony podał, że w czerwcu 2010 roku spotkał się z M. M. (1) w barze (...). Byli tam D. O. (1) i D. P. (2). Pojechali do B., gdzie spożywali alkohol. W pewnym momencie M. M. (1) zaczęła wariować i zaczepiać ludzi. Krzyczała do nich i popychała ich. Doszło do utarczek słownych między nią a pokrzywdzoną. Miało to miejsce około godziny 20:00. Z powodu zachowania pokrzywdzonej oskarżony zadzwonił po mamę, L. G., by przyjechała po niego. Pokrzywdzona została z D. O. (1) i D.. Oskarżony czekał na matkę przy drodze wyjazdowej. Gdy oskarżony wyjeżdżał z B., pokrzywdzona nie nosiła śladów pobicia. Oskarżony zaprzeczył by miał ją pobić, albo kopać, wyjaśnił, że nie był wtedy z nią związany i nie poczuwał się do tego, żeby z nią zostać. Następnego dnia spotkał pokrzywdzoną w barze (...). Pokrzywdzona powiedziała mu wtedy, że została pobita przez nieznanego jej mężczyznę. Oskarżony nie widział u pokrzywdzonej żadnych obrażeń, zauważył jednak gips na ręce oraz zwrócił uwagę, że miała ciemne okulary. Pokrzywdzona z oskarżonym wyszli na zewnątrz baru i tam rozmawiali. Oskarżony nie groził pokrzywdzonej, pokrzywdzona podczas rozmowy zachowywała się swobodnie, umówiła się z nim na kolejne spotkanie, do którego doszło następnego dnia. Od początku lipca zamieszkali razem w wynajmowanym przez pokrzywdzoną mieszkaniu, następnie – do 2 października 2010 roku – zamieszkiwali razem w K.. W dniu 4 października 2010 roku dzwonił do pokrzywdzonej w związku z przeprowadzką. Oskarżony podał, że próbował dowiedzieć się, kto pobił pokrzywdzoną, jednak bezskutecznie. Podkreślił, że nie groził pokrzywdzonej ani w rozmowie bezpośredniej, ani telefonicznej. Oskarżony podał, że złożył nieprawdziwe wyjaśnienia odnośnie swojej znajomości z pokrzywdzoną na jej prośbę

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony podał, iż nie miał nigdy wcześniej kontaktu z pokrzywdzoną przed zajściem w B.. Po zajściu, tydzień, lub dwa tygodnie później zamieszkali razem. Oskarżony nie potrafił wyjaśnić dlaczego M. M. (1) oskarżyła go o pobicie i groźby. Oskarżony podtrzymał wszystkie złożone wcześniej wyjaśnienia. Nie potrafił wyjaśnić rozbieżności między nimi.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k. 73-74, 78, 84-85, k. 288v-289.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony G. K. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a mianowicie:

- w dniu 30 czerwca 2010 roku, w miejscowości B. uderzając M. M. (1) w głowę, ściskając za szyję i dusząc, kopiąc i zadając uderzenia rękami po całym ciele spowodował u niej obrażenia ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, złamania nosa, stłuczenia głowy z utartą przytomności, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony,
- w dniu 01 lipca 2010 r. w S. groził zabójstwem będącej świadkiem w sprawie M. M. (1) w celu wywarcia na nią wpływu i skłonienia jej do odstąpienia od złożenia zawiadomienia w sprawie jej pobicia przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony,
- w dniu 04 października 2010 r. w S. dzwoniąc do M. M. (1) wypowiadał groźby karalne w jej kierunku, które to groźby wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04 obejmującym wyroki Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03 za przestępstwa z art. 245 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony,

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. M. (1), Ł. S., G. K. (3), P. O., T. K., Ł. S., częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach D. O. (1) i D. P. (1), na opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, dowodach z dokumentów w postaci protokołu oględzin telefonu należącego do pokrzywdzonej M. M. (1), wyroku Sądu Okręgowego w K. wydanym w dniu 14 maja 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 34/04, danych o karalności, danych osobopoznawczych, dokumentacji fotograficznej.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej M. M. (1) złożone w dniu 1 lipca 2010 roku (k. 4-4v), w dniu 4 i 5 października 2010 roku (k. 52-54, 78) oraz w dniu 17 grudnia 2014 roku (k. 386v-388). Sąd nie przydał waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej złożonym w dniu 8 września 2010 roku (k. 33-34), w dniu 17 września 2010

roku (k. 38-40) oraz w dniu 29 września 2010 roku (k. 45). Podkreślić należy, że w okresie od początku lipca 2010 roku do początku października 2010 roku oskarżony i pokrzywdzona pozostawali w nieformalnym związku, mieszkali razem, prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. Pokrzywdzona była zakochana w oskarżonym. W związku z tym za wiarygodne, logiczne, przekonujące i odpowiadające doświadczeniu życiowemu uznaje Sąd wyjaśnienia pokrzywdzonej, iż – darząc oskarżonego uczuciem – nie chciała mu zaszkodzić złożonymi jego niekorzyść zeznaniami (k. 386v-388). Sąd uznał za wiarygodne w całości, oddające przebieg wydarzeń zeznania pokrzywdzonej złożone w dniu 01 lipca 2010 roku, które składała bezpośrednio po doświadczonej ze strony oskarżonego przemocy i groźbach, gdy jej wynikająca z zaangażowania uczuciowego motywacja do nieszkodzenia oskarżonemu była najsłabsza, a kierowała nią silna, realna obawa o własne życie i zdrowie. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania pokrzywdzonej złożone w dniu 04 i 05 października 2010 roku oraz na rozprawie przed Sądem. Pozostałe zeznania, złożone trzykrotnie we wrześniu 2010 roku Sąd uznaje za wiarygodne wyłącznie w takim zakresie, w jakim wynika z nich, że pokrzywdzona w dniu 30 czerwca 2010 roku przebywała w miejscowości B., gdzie została pobita, w wyniku czego doznała obrażeń ciała. Należy zwrócić uwagę na fakt, że zeznania pokrzywdzonej znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków – Ł. S., P. O. i T. K.. W rozmowach z wyżej wymienionymi, bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzona wskazywała, że sprawcą pobicia był oskarżony (P. O., T. K., k. 100 i k. 104), że zna sprawcę, podała jego dane osobowe (Ł. S., k. 49).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej, w których podała, że oskarżony dwukrotnie – w dniu 1 lipca oraz w dniu 4 października 2010 roku – groził jej pozbawieniem życia, przy czym w dniu 1 lipca 2010 roku czynił to chcąc wymusić na niej zaniechanie składania obciążających go zeznań. Podkreślić należy, że w obu wypadkach bezpośrednio po tych zdarzeniach pokrzywdzona zgłaszała się na Policję – do groźb w dniu 1 lipca 2010 roku doszło ok. godz. 15:30, zaś pokrzywdzona złożyła zeznania w tym samym dniu o godzinie 19:45; do groźb w dniu 4 października 2010 roku doszło ok. godz. 09:03, zaś pokrzywdzona złożyła zeznania ok. godz. 10:15. W ocenie Sądu oznacza to, że we wskazanych przez pokrzywdzoną porach rzeczywiście doszło do groźb kierowanych wobec niej przez oskarżonego, odniosły one jednak skutek odwrotny do zamierzonego – pokrzywdzona, obawiając się dalszej agresji słownej i fizycznej ze strony oskarżonego chroniła się przed nim, składając zeznania na Policji. Zdaniem Sądu kierowane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej groźby osłabiały – wynikającą z uczucia, jakim pokrzywdzona darzyła oskarżonego – motywację do osłaniania oskarżonego nieprawdziwymi zeznaniami. Fakt rozmowy telefonicznej przeprowadzonej między pokrzywdzoną, a oskarżonym w dniu 4 października 2010 roku potwierdza również zapis w aparacie telefonicznym pokrzywdzonej, który poddany został oględzinom w dniu 4 października 2010 roku.

Wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, w ocenie Sądu nie przekreślają pewne nieścisłości w nich występujące (np. zachowanie oskarżonego bezpośrednio przed zadaniem jej pierwszego ciosu – k. 4, k. 52 – czy dokładna treść groźby skierowanej do pokrzywdzonej w dniu 1 lipca 2010 roku – k. 4, k. 53), są one bowiem nie do uniknięcia wobec faktu, iż zarówno podczas zdarzeń, jak i składania zeznań pokrzywdzoną targaly różne emocje strach, realna obawa o życie własne, poczucie zagrożenia, wynika to również zdaniem Sądu ze specyfiki ludzkiej pamięci. Należy podkreślić, że pokrzywdzona znajdowała się w trudnej sytuacji emocjonalnej. Była zakochana w oskarżonym, on o tym wiedział. Z uwagi na doznaną od niego przemoc zmuszona była zawiadomić o jego zachowaniu organa ścigania. Niewątpliwie nie była to łatwa decyzja. Jednakże odczuwany ból, upokorzenie, spotęgowany zachowaniem oskarżonego w dniu 01 lipca strach spowodowały, że M. M. (1) złożyła obciążające go zeznania. Sąd nie ocenia powodów dla których oskarżony, po zdarzeniu w B. i w S. związał się z pokrzywdzoną. Pewnym jest, że zdawał sobie sprawę z konsekwencji prawnych swego zachowania. Oskarżony i pokrzywdzona zamieszkali razem, przez pewien okres czasu, nawet u siostry oskarżonego. M. M. (1) stała się członkiem ich rodziny. I wówczas to z oskarżonym ustalili, że zmieni zeznania. Treść złożonych wówczas trzykrotnie przez pokrzywdzoną, uzgodnionych zeznań wskazuje ewidentnie na ich nieprawdziwość, w szczególności brak w nich logiki. Pokrzywdzona bojąc się oskarżonego miała udać się do niego do domu sama, żeby zapytać czy to on ją pobił, miała powiedzieć, że to on ją pobił bo tak mówiono jej w B., gdzie miała wówczas kontakt z D. O. (1), D. P. (2), którzy wedle ich zeznań nie mieli wiedzy na temat osoby, która pobiła pokrzywdzoną, z G. K. (3), funkcjonariuszami Policji i pracownikami pogotowia ratunkowego..

W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonej są zgodne ze sobą w istotnych fragmentach, pozwalających na ocenę zachowania oskarżonego pod kątem wypełnienia bądź niewypełnienia znamion zarzucanych mu czynów.

Za wiarygodne i wzajemnie uzupełniające się należy uznać zeznania Ł. S., P. O. i T. K.. Świadkowie potwierdzili, że pokrzywdzonej od początku znana była tożsamość sprawcy czynów z dnia 30 czerwca 2010 roku. Informacje te przekazała im pokrzywdzona. Dodatkowo pokrzywdzona podała P. O. i T. K. nazwisko sprawcy, wskazując, że był nim oskarżony.

Za niewiarygodne w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 30 czerwca 2010 roku Sąd uznał zeznania D. O. (1) oraz D. P. (1). Treść zeznań świadków M. M. (1) (k. 39), D. O. (1) (k. 46) oraz G. K. (3) (k. 62-63) pozwala na ustalenie, że D. O. (1) bezpośrednio po zdarzeniu przebywał w okolicy portierni, w której schroniła się pokrzywdzona i wołał do niej, by nic nie mówiła Policji. Świadczy to o tym, że D. O. (1) od samego początku zainteresowany był tym, by organom ścigania nie został przedstawiony odpowiadający prawdzie przebieg zdarzeń, nie zaś, że sam był żywo zainteresowany-na co wskazał- opowieścią pokrzywdzonej o tym co się wydarzyło w trakcie jego rzekomej nieobecności. D. O. (1) jest kolegą oskarżonego stąd, w ocenie Sądu złożone przez niego zeznania, jak i zeznania jego dziewczyny D. P. (2) zmierzały tylko i wyłącznie do tego, by G. K. (1) uniknął odpowiedzialności za popełnione przestępstwo.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka G. K. (3) złożone na etapie postępowania przygotowawczego (k. 62-63). Świadek złożyła zeznania szczere, spontaniczne, korelujące z zeznaniami pokrzywdzonej i funkcjonariuszy Policji. Zeznania złożone przed Sadem, z uwagi na upływ czasu obarczone były pewnymi nieścisłościami. Uwadze Sądu nie umknął fakt, iż świadek starała się zaprzeczyć obecności D. O. (1) na miejscu zdarzenia, co zdaniem Sądu jest wynikiem obawy przed nim. D. O. (1) jest osobą karaną, utrzymująca kontakt z podobnymi mu osobami. Zdaniem Sądu świadek bała się go o czym świadczy jej nerwowe zaprzeczanie na rozprawie, że go widziała, że go zna.

Z dużą dozą ostrożności, z uwagi na więzi rodzinne Sąd podszedł do oceny zeznań matki oskarżonego L. G. (k. 354v-355v) oraz siostry K. G. (k. 352v-354). Sąd uznał za niewiarygodną przedstawioną przez świadków wersję, jakoby pokrzywdzona była zmuszana do składania fałszywych zeznań przez nieznaną świadkom osoby z półświatka przestępczego, powiązane z prostytutką i handlem narkotykami, którym rzekomo pokrzywdzona miała być winna pieniądze. Wersja ta nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. L. ani K. G. nie potrafiły albo nie chciały mimo takiej możliwości (zeznania K. G., k. 353) wskazać dowodów (w szczególności świadków) mogących ją potwierdzić. Ponadto Sąd zwraca uwagę na fakt, że zarówno oskarżony (k. 84) jak i jego matka (k. 354v) oraz siostra (k. 352v) zeznali zgodnie, iż oskarżony przebywał w B. do ok. godziny 20:00, kiedy to oskarżony zadzwonił po matkę, która przyjechała po niego i odwiozła do domu. Wersja ta pojawiła się w sprawie po raz pierwszy w dniu 6 października 2010 roku, kiedy to oskarżony – jak wskazał – dowiedział się o treści wcześniejszych zeznań składanych przez pokrzywdzoną i zdecydował się odwołać wcześniejsze wyjaśnienia, przedstawiając nową wersję przebiegu zdarzeń. Również w myśl zeznań K. G. (moja mama jechała po niego między godziną 19 a 21, było jeszcze jasno) i L. G. (zadzwonił do mnie pomiędzy godziną 19 a 20. Wyjechałam o 19.45 w przybliżeniu i zajęłam do B. i syn czekał na mnie przed ośrodkiem) wynika, że oskarżony przebywał w B. po godzinie 19:00. Sąd widzi w związku z treścią zeznań dwie możliwości – albo zeznania oskarżonego, jego matki i siostry są ze sobą uzgodnione i nieprawdziwe, a uzgodnienie to opierało się na błędnym przeświadczeniu oskarżonego, by do pobicia pokrzywdzonej doszło po godzinie 20:00, albo też zeznania te są prawdziwe, a oskarżony rzeczywiście opuścił B. ok. godziny 20, a zatem ok. 2 godzin po pobiciu pokrzywdzonej. W żadnym z tych dwóch wypadków treść tych zeznań nie może być uznana za dowód niewinności oskarżonego.

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim zaprzeczył by miał pobić M. M. (1), kierować pod jej adresem groźby, wyrzucić na nią wpływ groźbami w celu zaniechania złożenia obciążających go zeznań. Podkreślić należy, że oskarżony kilkakrotnie zmieniał wersję wydarzeń. Zasłaniał się niepamięcią co do niektórych zdarzeń, by następnie – po kilkunastu minutach, godzinach, podczas kolejnego przesłuchania – opisywać je z drobnymi, nieistotnymi szczegółami. Oskarżony kilkakrotnie wycofywał się ze składanych wcześniej wyjaśnień. Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 roku podtrzymał w całości wyjaśnienia o diametralnie różnej treści, następnie nie potrafił wyjaśnić powstałych w ten sposób rozbieżności. W ocenie Sądu treść wyjaśnień oskarżonego

podyktowana była od samego początku wyłącznie chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zmiany w treści wyjaśnień oskarżonego dyktowane były dynamiką toczącego się postępowania przygotowawczego, do przebiegu którego oskarżony próbował dostosować, w sposób nieudolny zresztą, swoje wyjaśnienia. Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 roku oskarżony nie był w stanie wyjaśnić istotnych rozbieżności między swoimi wcześniejszymi wyjaśnieniami. W szczególności podkreślić należy, że początkowo oskarżony twierdził, że nie znał pokrzywdzonej przed zdarzeniem z dnia 30 czerwca 2010 roku, by następnie przyznać, że znał ją odkąd miała ona 13 lat. Ponadto oskarżony początkowo nie przyznał się do obecności w B. w dniu 30 czerwca 2010 roku, w barze (...) w dniu 1 lipca 2010 roku (zasłaniając się niepamięcią) oraz do rozmowy telefonicznej z pokrzywdzoną w dniu 4 października 2010 roku, by następnie te okoliczności, wskazać szczegóły i motywację im towarzyszącą, przedstawiając jednak ich przebieg w sposób odmienny niż uczyniła to pokrzywdzona.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne wyłącznie w zakresie, w jakim wynikało z nich, by w objętym zarzutem miejscu i czasie przebywał w towarzystwie pokrzywdzonej lub kontaktował się z nią. Wyjaśnienia o odmiennej treści uznał Sąd wyłącznie za przyjętą przez niego linię obrony polegającą na konsekwentnym nieprzyznawaniu się do popełnionego czynu i przedstawianiu na różnych etapach postępowania różnych – dostosowanych do aktualnego stanu sprawy – wersji zdarzeń.

Za w pełni wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie Sąd uznał dowody z dokumentów w postaci danych o karalności, danych osobopoznawczych, opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, wyroku Sądu Okręgowego w K.z dnia 14 maja 2004 roku, albowiem zostały sporządzone w wymaganej przepisami formie przez osoby do tego uprawnione. Ponadto w toku całego postępowania żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawidłowości i prawdziwości.

W świetle powyższych rozważań nie budzi wątpliwości, że w dniu 30 czerwca 2010 roku, w miejscowości B. oskarżony uderzając M. M. (1) w głowę, ściskając za szyję i dusząc, kopiąc i zadając uderzenia rękami po całym ciele spowodował u niej obrażenia ciała w postaci z. n. d. k. p. p. (1) s. (1). Wobec treści opinii biegłego z dnia 13 sierpnia 2010 roku przyjąć należy, że działanie oskarżonego spowodowało u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała przez okres dłuższy niż 7 dni, wypełniając znamiona przestępstwa stypizowanego w art.157 § 1 k.k.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że w dniu 1 lipca 2010 roku, w S. oskarżony grożąc pozbawieniem życia (zabójstwem) będącej świadkiem w sprawie M. w celu wywarcia na nią wpływu i skłonienia jej do odstąpienia od złożenia zawiadomienia w sprawie jej pobicia. Czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 245 k.k.

W pełni uzasadnione jest również przyjęcie, iż oskarżony w dniu 04 października 2010 roku, w S. dzwoniąc do M. M. (1) wypowiadał groźby karalne w jej kierunku, które to groźby wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Pokrzywdzona, nawet gdyby nie znała pełnej kryminalnej przeszłości oskarżonego, mogła obawiać się popełnienia przez niego czynu zabronionego na jej szkodę wobec faktu, że w dniu 30 czerwca 2010 roku została przez niego dotkliwie pobita. O tym, że obawa taka rzeczywiście u niej wystąpiła, świadczy w ocenie Sądu – poza samym oświadczeniem, iż obawia się spełnienia gróźb wypowiedzianych przez oskarżonego – fakt zgłaszania się przez nią na Policję bezpośrednio po skierowanych wobec niej groźbach. Wobec powyższego przyjąć należy, że zrealizowane zostały przez oskarżonego znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 190 § 1 k.k.

Oskarżony G. K. (1) czynów z art. 245 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k, albowiem popełnił w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany, czynu z art. 157 § 1 k.k. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanym w art. 64 § 2 k.k. albowiem będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w § 1 art. 64 k.k. za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu. Oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we W. (1) z dnia 14 maja 2004 roku, w sprawie o sygn. akt III K 34/04, którym to połączono oskarżonemu kary orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z. (1) dnia 28 kwietnia 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III K 53/03, którym został skazany za przestępstwo z art. 14 §

1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k., z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 245 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w S. (1) z dnia 21 października 2003 roku, w sprawie o sygn. akt II K 134/03, którym został skazany za przestępstwa z art 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w S. (1) z dnia 27 stycznia 2004 roku, w sprawie o sygn. akt II K 234/03, którym został skazany za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresie od dnia 24 października 2004 roku do dnia 23 marca 2007 roku z zaliczeniem okresu od dnia 15 stycznia 2003 roku do dnia 04 lutego 2003 roku, od dnia 04 kwietnia 2003 roku do dnia 25 kwietnia 2003 roku, od dnia 05 maja 2003 roku do dnia 29 września 2003 roku, od dnia 19 października 2003 roku do dnia 06 lutego 2004 roku, warunkowo przedterminowo zwolniony.

Wina oskarżonego polegała na tym, że, znając zasady funkcjonowania w społeczeństwie oraz podstawowe normy prawne mające za przedmiot ochrony życie i zdrowie człowieka i jego wolność oraz sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości naruszył je, bijąc, kopiąc i dusząc pokrzywdzoną a następnie dwukrotnie grożąc popełnieniem na jej szkodę ciężkiego przestępstwa, w tym raz w celu nakłonienia jej do odstąpienia od złożenia zeznań w postępowaniu karnym, a tym samym w celu uniknięcia odpowiedzialności za czyn popełniony w dniu 30 czerwca 2010 roku.

Spoleczna szkodliwość czynów, których dopuścił się oskarżony jest duża przede wszystkim z uwagi na fakt, że popełnione zostały przez niego przestępstwa wymierzone w zdrowie człowieka i jego wolność, które to dobra niewątpliwie znajdują się wysoko w hierarchii dóbr prawem chronionych. Groźba skierowana wobec pokrzywdzonej w dniu 1 lipca 2010 roku miała ponadto na celu nakłonienie jej do nieskładania zeznań w ewentualnym postępowaniu karnym prowadzonym przeciw oskarżonemu, co dodatkowo godziło w sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Zwiększa społeczną szkodliwość czynu również sposób działania sprawcy polegający na działaniu pod wpływem alkoholu, wielokrotnym kopaniu i uderzaniu koleżanki, osoby słabszej fizycznie, niestawiającej oporu, bez powodu, w miejscu publicznym przeznaczonym do rekreacji i odpoczynku, w obecności innych osób.

Biorąc, przeto pod uwagę wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz treść art. 64 § 1 i 2 k.k., w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k. Sąd uznał, iż współmierną do powyższych okoliczności, będzie kara 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Za okoliczności obciążające, uwzględnione przez Sąd przy wymiarze kary za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. uznać należało wskazany wyżej sposób działania sprawcy oraz następstwa jego działania w postaci uciążliwych i bolesnych obrażeń, jakich doznała poszkodowana oraz upokorzenia spowodowanego pobiciem w miejscu publicznym, w obecności osób trzecich. Sąd miał na uwadze również działanie sprawcy bez wyraźnego, choć w części usprawiedliwiającego jego zachowanie, motywu oraz podjętą przez oskarżonego próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn poprzez zastraszenie pokrzywdzonej mogącej obciążyć go swoimi zeznaniami. W odniesieniu do przestępstw z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. za okoliczność obciążającą należy uznać skierowanie wobec pokrzywdzonej jednej z najcięższych możliwych gróźb, tj. gróźbę pozbawienia życia, jak również wypowiedzenie tej groźby po uprzednim pobiciu pokrzywdzonej, co w oczywisty sposób wpłynąć musiało na intensywność odczuwanego przez nią strachu. W każdym też przypadku za okoliczność obciążającą oskarżonego należy uznać jego wcześniejszą wielokrotną karalność za przestępstwa podobne do objętych wyrokiem.

Oskarżony, co wynika z danych o karalności, akt sprawy jest osobą mającą skłonność do przemocy, zadawania bólu innym osobom, bez powodu. Oskarżony już wcześniej był karany sędownie za pobicie, kierowanie gróźb, wpływanie na zeznania świadka. Pomimo odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej za te przestępstwa nie zmienił swojego zachowania, co świadczy, że brak podstaw do przyjęcia wobec jego osoby pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do przestępstw opisanych w punkcie I i II jest późniejsze pojednanie się oskarżonego z pokrzywdzoną, czego przejawem było stworzenie przez nich trwającego ok. 3 miesiące związku.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną, jako że spełnione zostały ku temu przesłanki – wszystkie objęte wyrokiem przestępstwa zostały popełnione przed wydaniem co do któregokolwiek z nich wyroku przez sąd karny. Kierując się wskazanymi wyżej przesłankami, uwzględniając przytoczone okoliczności łagodzące i obciążające Sąd uznał, oskarżonemu należy wymierzyć karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Wskazać należy, że w sprawie brak jest podstaw zarówno do zastosowania zasady kumulacji kar (przestępstwa zostały popełnione przez oskarżonego na szkodę tej samej osoby, dwa z nich pozostawały ze sobą w ścisłym związku) jak i do zasady pełnej absorpcji (przestępstwa popełnione zostały przez oskarżonego w różnym miejscu i czasie, skierowane były przeciwko różnym dobrom prawem chronionym, każde z nich charakteryzowało się odmiennymi i rozłożonymi w czasie następstwami w sferze fizycznej i psychicznej pokrzywdzonej). Brak jest również podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia kary – oskarżony był wielokrotnie, zarówno przed popełnieniem zarzucanych mu czynów jak i po ich popełnieniu, karany, w toku postępowania karnego opuścił terytorium kraju, istotnie utrudniając prowadzenie postępowania, popełnione przez niego przestępstwa wiązały się z istotnymi, dolegliwymi skutkami dla pokrzywdzonej. Cele kary nie zostałyby zatem osiągnięte w przypadku warunkowego zawieszenia jej wykonania, w szczególności rozstrzygnięcie takie nie dawałoby widoków na zapobieżenie powrotowi oskarżonego do przestępstwa ani też nie zadośćuczyniło społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę fakt zatrzymania oskarżonego w okresie od dnia 5 do 6 października 2010 roku oraz rzeczywistego pozbawienia wolności na podstawie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w okresie od dnia 26 września do dnia 29 października 2013 roku, należało – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – orzec o zaliczeniu tychże okresów na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w związku z § 14 i ust. 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. (2) 723,24 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Jednocześnie Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, bowiem oskarżony nie pracuje, nie posiada majątku ani dochodów pozwalających na uiszczenie kosztów postępowania, wobec czego należało zaliczyć je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 5/13

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.
3. kalendarz 14 dni.

11.02.2015 roku